

VRAGEN EN KORTE MEDEDELINGEN

Nog eens *Pyrrhocoris apterus*. Een wantsen-verzamelaar verzocht mij uit te zien naar langgevleugelde en naar egaal-lichtgekleurde exemplaren van de Vuurwants. Over het vinden van de langgevleugelde schreef ik reeds in een vorig nummer. Op 4 September 14.— uur was ik zo gelukkig, behalve weer een langgevleugeld exemplaar, ook enkele egaal-lichtrode dieren te vangen. Wie schetst mijn verbazing, toen ik thuisgekomen om 19.— uur het doosje in een flesje met enkele druppels ether ledigde en in plaats van de zuiver éénkleurige wantsen alleen normaal gekleurde vond. In de vijf uur van hun gevangenschap had eenvoudig de..... uitkleuring plaats gehad. Had ik de dieren direct na het vangen gedood, dan was de uitkleuring waarschijnlijk achterwege gebleven en had ik gemeend abnormale exemplaren te hebben gevonden. Nu rijst de vraag: hoe staat het met de abnormaal gekleurde exemplaren in verzamelingen?

Biezeling, Sept. 1954.

B. J. J. R. WALRECHT.

Gekuijfte aalscholver op „De Beer”. De 9e September vestigde mijn jeugdige metgezel Jan de Vries Robbé gedurende een wandeling langs de Waterweg mijn aandacht op een aalscholver die opvallend kleiner was dan zijn soortgenoten. De vogel zat op één der meerpalen aan de zuidzijde van de Waterweg ter hoogte van het Kernwerk. Hij was egaal donkerbruin van kleur en fijner van bouw dan de aalscholvers, die op de andere palen in de nabijheid hadden postgevat. Twee maal vloog een „grote” aalscholver achter de kleine langs, zodat het verschil goed te zien was. Op een gegeven moment verjoeg een grote aalscholver de kleine zelfs van zijn paal, waardoor het grootte-verschil nog meer opviel. De kleine mat ongeveer 4/5 van de grote. Wij konden de vogel naderhand nog tijdens het vissen gadeslaan en kregen toen de gelegenheid waar te nemen dat de vogel slechts aan kin en hals iets lichter gekleurd was. Borst en buik waren overigens vrijwel even donkerbruin als rug en vleugels. Het was dus een jong exemplaar van de Gekuijfte aalscholver, een algemene verschijning aan de

rotskusten van Noorwegen, Groot-Brittannië en Ierland en zuidelijker West-Europa, maar een zeldzaamheid aan onze kust.

Utrecht, 14 September 1954.

M. F. MÖRZER BRUIJNS.

De Siberische Notenkraker. (*Nucifraga caryocatactes macrorhynchus* Brehm.). Op 30 September, 1 en 2 October was in de Proeftuin voor fruitdragende houtige gewassen van het Biologisch Station te Wijster een Notenkraker te gast, die zich te goed deed aan hazelnoten. De vogel was niet schuw en tot op circa 4 m te benaderen. Wanneer wij hem zo bezig zagen, trekkende aan klusters en hakkende op noten, moet men wel de indruk krijgen met een enorme veelvraat te doen te hebben. Op 1 October observeerde ik daarom de vogel gedurende 25 minuten. In dit tijdsbestek werden 5 klusters met een of meer noten geplukt. De kluster werd, na het plukken met de snavel, met de klauw vastgehouden, waarna de noot er uit gehaald werd. Rondgekeken naar een goede standplaats, deze ingenomen en nu de noot onder de klauw geplaatst. Enige keren werd de noot gedraaid tot zij in de goede positie kwam te liggen, dan krachtig gehamerd met de snavel tot zij doorboord was. Tijdens het keren vielen 3 noten, bij het uit de huls halen 1. De 5e noot werd geopend. Voor het opeten alleen waren 5 minuten nodig. Het openen der noten gebeurde dan eens op een tak, dan weer op de grond. Op de grond steeds op een vaste plaats. Gevallen noten werden over het algemeen niet opnieuw geraapt, maar er werd een nieuwe kluster geplukt. Bij loze noten werd geen poging gedaan deze te openen. Hoewel op het terrein zeer veel notenbomen staan, werden uitsluitend twee bomen bevlogen, welke beide tot hetzelfde ras behoorden (Garibaldi). Een voor onze smaak zeer fijne noot met vrij dunne schil.

Op 2 October, des morgens om 7.50 u., bij zonnig weer en matige Z.W.-wind, is de Notenkraker uit het gezicht verdwenen. Richting onbekend.

Mej. M. H. VAANDRAGER.